

Naar jeg nu omtaler mine Bemærkninger om Ministeriet Estrup, giver jeg dermed for Nemheds Skyld Svar baade til det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen) og til den højtærede Sundhedsminister, som var inde paa det samme. Det er blevet taget mig meget ilde op, at jeg i Gaar sagde, at Forslaget paa visse afgørende Punkter betød et Tilbageskridt sammenlignet med den første Lov, som vi fik under Ministeriet Estrup. Jeg blev nu meget forbavset over at høre, at det ærede 7de Medlem for 2den Kreds tog mig det ilde op, for jeg havde nærmest troet at ville faa en Anerkendelse fra den Side i den Anledning, selv om jeg skal indrømme, at jeg ikke sagde det for at glæde det ærede Medlem. Det ærede Medlem gjorde saa alt muligt for at gøre denne Lov, som vi fik under Ministeriet Estrup, til en liden og lidet betydende Lov i Forhold til den gældende Lov og i Forhold til det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem gjorde alt muligt for, at den ikke skulde se for betydelig ud, og det ærede 11te Medlem for 5te Kreds gjorde akkurat det samme i Dag: Statstilskuddet var den Gang kun $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Ja, men hvis vi ser Finansloven efter, hvilket Budget er saa ikke steget og steget betydeligt siden den Gang? Og det er ganske naturligt, thi i et fremadskridende Samfund maa Staten tage flere og flere Opgaver paa sig; og dette gælder ikke mindst vor sociale Lovgivning, der under den nuværende Samfundsform i stedse højere Grad maa understøtte, fordi der bliver flere og flere, hvis Kaar er usikre.

Endelig gjorde det ærede Medlem (Piper) sig skyldig i en positiv Urigtighed, idet han som Begrundelse for Nedsækeringerne anførte, at da vi fik Loven, som vedtoges den 6. Maj 1921, var det paa en Tid, da Kronen gik ned, og da Indtægterne flød rigeligt. Det forekom mig, at der var noget galt heri, og for at være sikker benyttede jeg Aftenen til at undersøge, hvorledes dette forholdt sig. Loven af 1921 fremsattes den 15. December 1920, og kort forinden, i de første Dage i November, stod Kronen saa lavt, som den overhovedet nogen Sinde har staaet, nemlig i 48 $\frac{1}{2}$; men derefter ser vi, at Kronen stiger netop gennem de Maaneder, i hvilke Lovforslaget var til Behandling, indtil den, da Lovforslaget blev vedtaget her, var oppe i ca. 70 Ø. Se, hvis man nu havde ment, den Gang man fremsatte Lovforslaget, at det kun var, fordi Kronen stod saa lavt, som den gjorde, at man kunde fremsætte dette Lovforslag, vilde man jo med det samme have sagt: Ja, men Meningen er, at hvis Kronen stadig gaar opad, saaledes som det synes for Tiden,

maa der foretages en Regulering i Henhold hertil. Det sagde man imidlertid intet om, og den Gang Kronen i 1924 gik ned til 56 $\frac{1}{2}$, sagde man heller ikke: Ja, men nu er Kronen jo ikke det værd, som den Gang vi fik Loven af 1921, nu maa vi have et større Tilskud. Og lige saa urigtigt som det er, at Kronen gik nedad, den Gang vi fik Loven, lige saa urigtigt er det, som det ærede Medlem siger, at Indtægterne paa den Tid flød rigeligt. Indtægterne flød ikke rigeligt, thi den bedste Maalestok for, hvorledes Indtægterne flyder til Landet, er Arbejdsløsheden, og i 1921 havde vi en meget stor Arbejdsløshed. Gennemsnitsprocenten for Arbejdsløsheden var for hele Aaret 19,7, men for de Maaneder, i hvilke Lovforslaget var til Behandling paa Rigsdagen, det vil sige fra Januar til April — Loven vedtoges jo den 6. Maj — var Arbejdsløshedsprocenten henholdsvis 21,4, 24,0 og 23,2. Man vil heraf se, at det er urigtigt, naar man helt igennem motiverer Nedsættelsen af Statstilskuddet med, at de Forhold, under hvilke Loven blev givet, var ganske andre, end de er i Øjeblikket. Loven blev givet paa en Tid, da Kronen var opadgaende, og da de økonomiske Forhold var overordentlig vanskelige.

Jeg tvivler ikke om, at det er spildt Ulejlighed her at fremkomme med Protester eller Argumenter imod Nedsækeringen, men det er unægtelig en mærkelig Argumentation, at man da i hvert Fald kan tie stille, indtil man faar set, hvorledes Loven virker. Resultatet heraf vilde jo være, at hver eneste Gang en Regering fremsætter et Lovforslag, skulde vi her i Tinget og i det andet høje Ting ganske rolig gaa om Bord i det og saa vente med at kritisere det, til vi havde set, hvorledes Loven virkede. Jeg tror dog ikke, det er Forretningsgangen nu eller vil blive det i Fremtiden.

S. Rasmussen: Da vort Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede her i Dag, maa jeg have Lov til at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der er faldet. Jeg vil da allerførst sige til den højtærede Sundhedsminister, at det kunde ikke andet end glæde os at høre Ministerens Omtale af vor Ordførers Tale i Gaar.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) rettede Bebrejdelser mod os og til Dels ogsaa mod den højtærede Minister — idet Ministeren jo paa en Maade har givet sin Tilslutning til de Udtalelser, som vor Ordfører fremsatte i Gaar — og sagde, at vi havde rettet en Anklage mod den Økonomi, der er ført i Sygekasserne. Ja, det kan maaske være rigtigt, og derfor vil